

Jiří Mědílek

Malíř Jiří Mědílek se narodil 29.8.1954 v Náchodě. Vyučil se litografem, absolvoval náchodské gymnázium, později pracoval v grafických profesích. Samostatně vystavuje od roku 1985. Od roku 1986 se věnuje výhradně volné tvorbě. Roku 1992 založil spolu s Martinem Součkem a Janem Kapustou nadaci Arbor vitae. V roce 1998 mu bylo uděleno stipendium Jüdisches Museum Rendsburg. Od roku 2002 je členem Umělecké besedy. Vystavuje v Čechách i v zahraničí, je zastoupen v řadě veřejných a soukromých sbírek. Žije a pracuje ve Zblově.

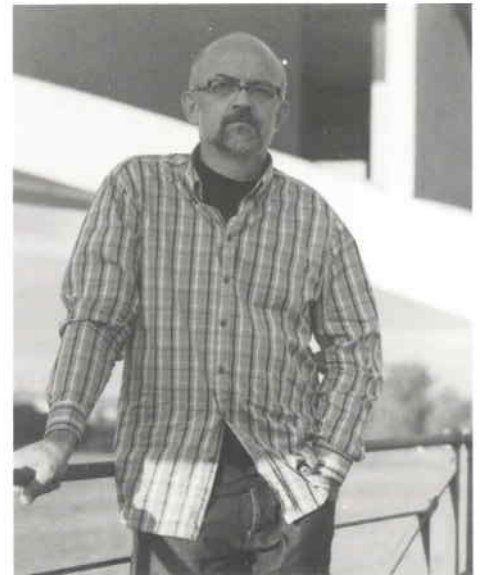

Foto: Gábina Fárová

Claritas. Jak naznačuje irský básník Seamus Heaney, latinské slovo *claritas* v sobě nemá sentiment ani pláč, žádné slzy nepřekáží jeho jasnozření. Potřebujeme vidět jasně, abychom se lépe orientovali ve světě, abychom poznali přicházející nebezpečí nebo blaho, abychom si uvědomili, co nás ještě čeká za práci a povinností. Ale zároveň se bojíme vidět jasně, protože najednou se před námi objeví svět, který je bez sentimentu, bez milosti a bez soucitu. Bojíme se v tu chvíli určitého druhu pravdy o sobě a o místě, kde žijeme. Claritas střídavě zavrhuje i přijímáme.

To je slovo, které mi občas zní v hlavě, když přemýšlím o obrazech Jiřího Mědíla. Ty obrazy zachycují svět bez našeho soucitu a citů. Je to nevidaný prostor, ale je to zároveň prostor, který okamžitě poznáme jako svůj vlastní. Když někdy mluvím s Jiřím, připadám si naivní: jako by má pošetilost byla najednou bez hranic – pro něho je svět zbaven zbytečného sentimentu. Je to neobyčejně svěží moment, a podobný pocit mám, když se dívám na jeho krajiny a interiéry. Jsou to zprávy o nás bez nás: tím myslím, že jeho obrazy představují ty země a pokoje, kde žijeme, ale nejsme tam ani my, ani naše sentimenty: naše *biedermeier*ovské duševní ornamenty nejsou vidět.

Některé proudy v současném umění jdou jiným směrem: například sentiment v objektech Jeffa Koonse je v centru dění. Když vystavuje sochu jako obrovské štěně z keřů, řekl bych, že tím naštěstí nekritizuje konzumní společnost a její tendenci pracovat se sentimentem, ale vlebí něžnost a složitost

našich citů. Jako by řekl: dost té strohosti moderního umění, dost těch nudných poučení, jak jsme strašní, sobečtí, atd. Jako by Koons řekl: „Let's have some fun!“

Legrace, sranda, zábava – zkrátka *fun*. To je v umění docela dobrá věc, ale řeknu, že v Jiřího obrazech je nenajdeme, není to myšleno kriticky. Ty obrazy k nám mluví jinak. Uchvátí nás tím, jak ukazují barvy a formy světa bez zkraslení našimi city. Ve slovech Wallace Stevensa, to, že má hlavu plnou zimy, znamená, že je schopen hledět na to nic, jež tam není, a to nic, jež je. Je to zasloužená dovolená od romantismu.

Z toho všeho by mohl vzniknout dojem, že Jiří je jako malíř nelidská bytost. Naštěstí to tak není. Řekl jsem už, že vidí svět bez *zbytečného* sentimentu, a trvám na tom adjektivu *zbytečný*. Neboť připouští sentiment, ale ne komorních, útulných rozměrů. Jeho sentiment je druh lásky k obrysům, silám a stínům prostoru, který obýváme. Lásky k místu před prvním dotekem lidského citu, ba dokonce lidského vnímání.

Jeho obrazy jsou čím dál jasnější, ale v té jasnosti není strohost. Jsou čím dál hravější, aniž by byly zábavné jako obrazy Jeffa Koonse. Myslím, že v posledních dvou letech přidal nové barvy a formy, jež ukazují další stránky přírody, podnebí, krajin a interiérů. Je zřejmé, že je to svět v pohybu, stejně jako je v pohybu jeho umění: vidět víc, vidět jinak, pocítit svět jinak. V nedávném rozhovoru se ho Radan Wagner zeptal, proč maluje, a Jiří odpověděl: „Chci udržet život v napětí.“ Z toho napětí plyne naše radost.

Justin Quinn

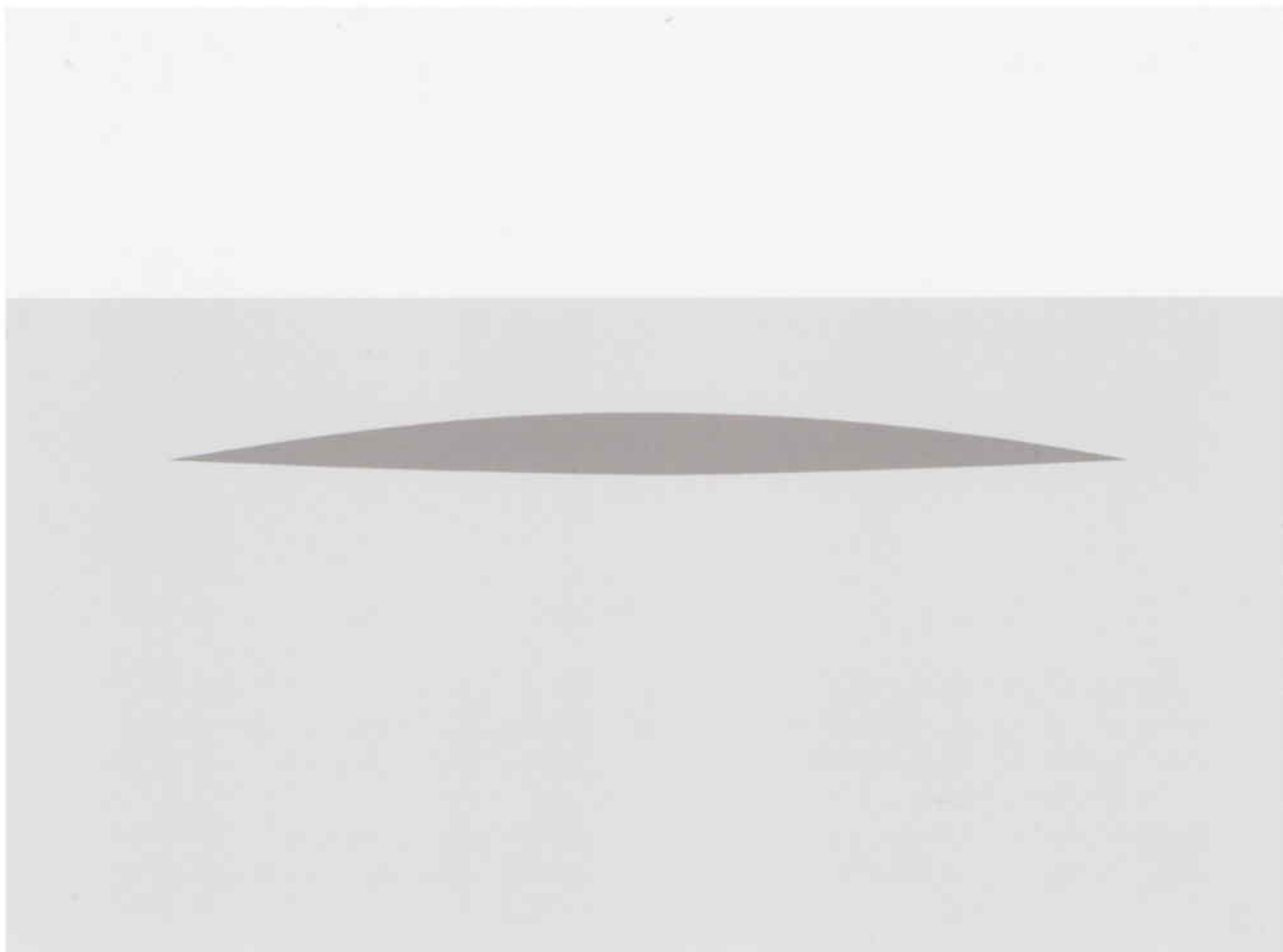
OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 5. 10. do 9. 11. 2011

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Ostrov, 2010, olej na plátně, 60 x 80 cm

Návříší, 1997, olej na desce, 64 x 88 cm